

VICTORIA PĂTRAȘCU

O șansă pentru Bilețel

Ilustrații de
Oana Ispir

UNIVERS

LIBRIS

We know
books

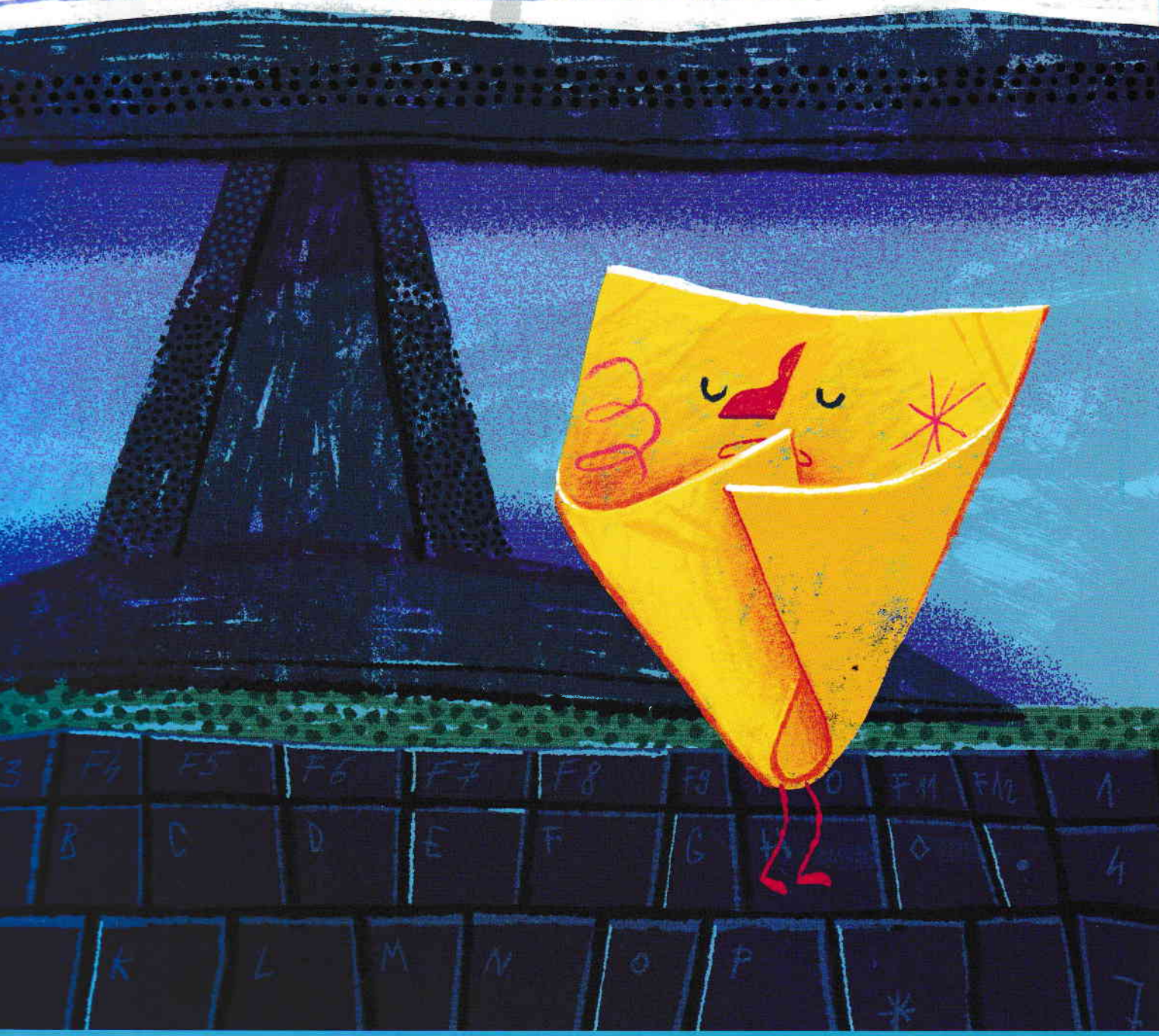

Nici nu știi cum să încep. Ba știu, cu începutul. Și începutul a fost într-o noapte, pe biroul lui Andrei. Bilețel era tare supărat. Însă nimeni nu vedea cât este de supărat, pentru că în cameră domnea întunericul. De fapt, pe birou mai pâlpâia din când în când lumina albastruie a calculatorului.

Era aproape 11.00 noaptea când Bilețel își desprinsese ușor căpățâna lipicioasă de pe marginea monitorului și alunecă ușor pe birou. Se odihni puțin pe tastatură, își trase un colț peste celălalt și oftă:

— Of, în sfârșit liber! Ce zi! Nu credeam să pătesc tocmai eu o așa rușine. Ce necaz, ce necaz...

— Dar ce-ai pățit, Bilețel? întrebă curioasă Enciclopedia, scuturându-și ușurel praful de pe coperte.

— Ce n-am pățit, asta să mă întrebi! După cum știi, eu și familia mea locuim în blocul de bilețele din cutia albastră. Stăm laolaltă - bilețele roz, galbene, vernil și albastre. Menirea noastră e să păstrăm mesajele și gândurile pe care cei din casă și le lasă atunci când nu se întâlnesc. Fiecare dintre noi visează să păstreze o vorbă frumoasă, un gând luminos. Surorile noastre roz se bucură de fiecare dată când mama lui Andrei îi scrie soțului ei: „Știi cât de mult te iubesc?“ și agață bilețelul de servietă sau îl lipește de ușa frigiderului. Iar tatăl lui Andrei, de fiecare dată, ia o altă surioară-bilețel pe care desenează un zâmbet mare și luminos și sub care scrie: „Dar tu știi?“. Țasta e un destin împlinit, asta e o viață de bilețel realizată.

